

[Ingmar Wagner.]

at skabe blot nogenlunde tålelige forhold for soldaterne. Tjenestetiden i dens nuværende omfang er urimelig og unødvendigt lang. Den eneste forklaring på den er, at den er et krav til Danmark fra udlandet, nærmere betegnet NATO, af amerikanerne, altså direkte dikteret Danmark af udenlandske og ikke af danske interesser.

Samtidig med at jeg taler om tjenestetidsspørgsmålet, vil jeg gerne spørge den højtærede forsvarsminister, om regeringen også med planer om at udvide Tysklandsbrigaden. Kan man vente noget sådant, vil befolkningen efter min mening også have krav på at høre derom.

Der er en anden ting i forbindelse med den forlængede tjenestetid, der ligger mig personlig stærkt på sinde. Det er de demonstrationer, som soldaterne i februar måned gennemførte imod den forrige regerings indførelse af 18 måneders tjenestetid. Kommunistisk parti har gentagne gange, også flere gange herfra, krævet en retfærdig behandling af de soldater, der gennemførte disse forståelige demonstrationer, som jo var vendt imod en urimelig afgørelse. Desværre har man på dette punkt ikke imødekommet mit parti, på trods af at der ikke kan herske nogen tvivl om, at den overvejende del af det danske folk ligesom vi kræver retfærdighed for disse soldater og er harmfuld over den skandaløse behandling, soldaterne har været ude for under retsforhandlingerne og også forud herfor. Protesterne i befolkningen imod de hårde fængselsstraffe, soldaterne er blevet idømt, har jo også været meget omfattende; talrige ungdomsorganisationer og arbejdspladser har vendt sig herimod. Denne omfattende bevægelse formåede da også hen på foråret efterhånden at gøre noget indtryk på socialdemokratiet.

Under de retssager, der er gennemført, er der ikke fremkommet et eneste bevis på, at soldaterne — således som man beskylder dem for — med forsæt har villet begå mytteri, og det er jo det, de er idømt fængselsstraffe fra 4 til 12 måneder for. Derimod er det tydeligt fremgået af alle retsforhandlingerne, at soldaterne ene og alene protesterede mod den måde, hvorpå de 18 måneders tjenestetid blev dekretet, og mod den forskelsbehandling, de var ud-

sat for, f. eks. ved at 45 pct. af soldaterne på sommerholdet 1952 skulle blive inde, medens de resterende 55 pct. af mandskabet blev hjemsendt efter et års tjenestetid.

Efter min mening er det meget forståeligt, at soldaterne reagerede voldsomt imod afgørelsen dengang, og jeg kan også henvise til, at den højtærede statsminister her i folketinget den 3. marts karakteriserede den måde, hvorpå soldaterne dengang fik meddelelsen, som en hensynsløshed, der var velegnet til at skabe misstemning blandt de tusinder af værnepligtige. Jeg kan også nævne andre ting. Under valgkampen i foråret udtalte f. eks. den højtærede minister Krag ved et møde i Nyboder skole den 8. april bl. a. — jeg tillader mig at citere —:

„De tragiske følger af regeringens politik på dette område (tjenestetiden) har været soldaterdemonstrationerne, hvor mange unge som følge af et øjeblikks letsind, som de ikke ville forbinde med oprør, nu må vandre i fængsel. Harald Petersen har sin del af ansvaret herfor, og Ole Bjørn Kraft har været for langt ude med løfter i denne sag. Havde vi ikke stået overfor et valg, ville Harald Petersen og den samlede regering ikke have overlevet regeringens behandling af denne sag.“

Ja, sådan var ordene dengang, og nu har altså regeringen efter min mening de bedste muligheder for at tage disse sager op igen og skaffe den retfærdighed for soldaterne, som kommunistisk parti hele tiden har været en talsmand for.

Det er umuligt for mig at komme ind på alle de uretfærdigheder, som er begået overfor disse soldater, og den forskelsbehandling, de har været ude for efter demonstrationsmarcherne i Søgaard, Haderslev og Karup, strejkerne på Bornholm og i Fredericia og sultestrejken i Aarhus. Sagerne er behandlet forskelligt bogstavelig talt alle steder. Ca. 300 soldater er gået helt fri. Fredericiasoldaterne f. eks. er gået helt fri for straf, skønt dette regiment endog satte sig i telefonisk forbindelse med nabogarnisonerne i Haderslev, Søgaard og Aarhus for at få iværksat aktioner.

Umiddelbart efter demonstrationerne arresterede de militære myndigheder omkring 30 soldater som hovedmænd. Det var ganske tilfældige soldater, de blev simpelthen